

Bruxelles, 30. listopada 2024.
(OR. en)

14961/24

**Međuinstitucijski predmet:
2022/0407(CNS)**

**FISC 206
ECOFIN 1201**

NAPOMENA

Od: Glavno tajništvo Vijeća
Za: Vijeće

Predmet: Nacrt direktive Vijeća o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba
– opći pristup

Za delegacije se u prilogu nalazi tekst navedenog nacrtu direktive Vijeća s ciljem postizanja dogovora o općem pristupu na sastanku Vijeća za ekonomske i financijske poslove 5. studenoga 2024.

2022/0407 (CNS)

Nacrt

DIREKTIVE VIJEĆA

o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,

u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,

¹ SL C , , str. .

² SL C , , str. .

budući da:

- (1) Zamah digitalnog gospodarstva znatno utječe na funkcioniranje sustava PDV-a u Uniji, koji nije prikladan za nove modele digitalnog poslovanja i ne omogućuje potpuno iskorištavanje podataka dobivenih digitalizacijom. Kako bi se uzeo u obzir taj razvoj, trebalo bi izmijeniti Direktivu Vijeća 2006/112/EZ¹.
- (2) Obveze izvješćivanja o PDV-u trebalo bi prilagoditi kako bi se prevladali izazovi povezani s ekonomijom platformi i kako bi se smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a u Uniji.
- (3) Gubitak prihoda od PDV-a, poznat kao „jaz PDV-a”, u Uniji je 2020. bio procijenjen na 93 milijarde EUR², a znatan dio tog gubitka posljedica je prijevara, posebno prijevara unutar Zajednice s nepostojećim trgovcem³, procijenjenih razmjera od 40 do 60 milijardi EUR⁴. U završnom izvješću Konferencije o budućnosti Europe građani pozivaju na „usklađivanje i koordinaciju poreznih politika u državama članicama EU-a kako bi se spriječili utaja i izbjegavanje plaćanja poreza” i „promicanje suradnje među državama članicama EU-a kako bi se osiguralo da sva poduzeća u EU-u plaćaju svoj dio poreza”. Inicijativa za PDV u digitalnom dobu u skladu je s tim ciljevima.

¹ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.).

² Jaz PDV-a ukupna je razlika između očekivanog prihoda od PDV-a na temelju zakonodavstva o PDV-u i pomoćnih propisa te stvarno naplaćenog iznosa:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

³ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>.

⁴ Europski revizorski sud:
https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_HR.pdf

- (4) Kako bi se povećala naplata poreza na prekogranične transakcije i ukinula postojeća rascjepkanost koja proizlazi iz primjene različitih sustava izvješćivanja u državama članicama, trebala bi se utvrditi pravila za zahtjeve za digitalno izvješćivanje na razini Unije. Na temelju takvih pravila informacije bi se poreznim upravama trebale pružati za svaku transakciju zasebno kako bi se omogućila unakrsna usporedba podataka, povećale sposobnosti kontrole poreznih uprava i postigao odvratajući učinak u pogledu neusklađenosti te pritom smanjili troškovi usklađivanja za poduzeća koja posluju u različitim državama članicama i uklonile prepreke na unutarnjem tržištu.
- (5) Kako bi se olakšala automatizacija postupka izvješćivanja za porezne obveznike i porezne uprave, transakcije koje se trebaju prijaviti poreznim upravama trebale bi se dokumentirati u elektroničkom obliku. Elektroničko izdavanje računa trebalo bi postati standardni sustav za izdavanje računa. Ipak, državama članicama trebalo bi omogućiti da za isporuke na domaćem tržištu odobre račune u drugom obliku.
- (5a) Kako bi se maksimalno povećala interoperabilnost, elektronički računi trebali bi u načelu biti u skladu s europskom normom utvrđenom u Provedbenoj odluci Komisije (EU) 2017/1870¹, kojom se ispunjava zahtjev iz članka 3. stavka 1. Direktive 2014/55/EU u pogledu uspostave europske norme za semantički podatkovni model osnovnih elemenata elektroničkog računa. Međutim, države članice i dalje mogu dopuštati druge norme za isporuke na domaćem tržištu.

¹ Provedbena odluka Komisije (EU) 2017/1870 od 16. listopada 2017. o objavi upućivanja na europsku normu o elektroničkom izdavanju računa i popisa sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 266, 17.10.2017., str. 19.).

- (5b) Države članice nadležne za utvrđivanje pravila o izdavanju računa trebale bi poduzeti mjere, koje primjerice mogu obuhvaćati programe akreditacije, kako bi se osiguralo da elektronički računi koje izdaju porezni obveznici budu usklađeni s tehničkom sintaksom i semantikom dopuštenih normi te da sadržavaju sve potrebne podatke utvrđene tom normom. Te se mjere mogu poduzeti u odnosu na porezne obveznike koji su dužni izdati račun ili u odnosu na treće strane koje su pružatelji usluga, ili u odnosu na oboje. Osobe na koje se te mjere odnose bit će odgovorne za primjenu tih mjera. Međutim, te mjere ne bi trebale spriječiti porezne obveznike u odabiru sredstva za izdavanje i slanje računa svojem kupcu, odnosno u tome hoće li to činiti izravno sami, uz posredovanje trećih strana ili, ako je dostupno, putem javne platforme.
- (5c) Djelotvornost nacionalnih sustava digitalnog izvješćivanja mogla bi biti ugrožena kada porezni obveznici ne bi poštovali obvezu izdavanja elektroničkih računa za transakcije koje podliježu obvezi izvješćivanja. S obzirom na digitalizaciju transakcija i gospodarskih razmjena te ciljeve ove Direktive u pogledu digitalizacije PDV-a, među ostalim s ciljem osiguravanja učinkovitije borbe protiv prijevara, državama članicama trebalo bi dopustiti da predvide da posjedovanje elektroničkog računa izdanog u skladu s traženim standardom utvrđenim u Direktivi o PDV-u postane bitan uvjet za pravo na odbitak ili povrat PDV-a koji se mora platiti ili koji je plaćen.

- (6) Definicija elektroničkog računa trebala bi se uskladiti s definicijom iz Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća¹ kako bi se postigla standardizacija u području izvješćivanja o PDV-u. Slijedom toga definicija elektroničkog računa obuhvaćat će samo elektroničke račune koji će se izdavati, slati i obrađivati u strukturiranom elektroničkom formatu koji omogućuje njegovu automatsku i elektroničku obradu. Obveza upotrebe strukturiranog formata trebala bi obuhvaćati barem podatke o kojima se treba izvješćivati. Stoga bi tom definicijom trebalo obuhvatiti hibridne račune u kojima su kombinirani podaci integrirani u strukturirani format i podaci integrirani u nestrukturirani format čitljiv čovjeku ako takvi računi uključuju sve podatke o kojima se treba izvješćivati u strukturiranom formatu.
- (7) Kako bi se sustav izvješćivanja o PDV-u učinkovito primjenjivao, informacije trebaju do porezne uprave stići bez odgode. Stoga bi se za prekogranične transakcije trebao utvrditi rok za izdavanje računa od 10 dana od nastanka oporezivog događaja.
- (8) Elektronički račun trebao bi olakšati automatizirani prijenos podataka poreznoj upravi za potrebe kontrole. U tu bi svrhu elektronički račun trebao sadržavati sve podatke koji se, na temelju zahtjeva za digitalno izvješćivanje, moraju prenijeti poreznoj upravi u strukturiranom formatu.

¹ Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1.).

- (9) Uvođenje elektroničkog računa kao standardne metode za dokumentiranje transakcija za potrebe PDV-a ne bi bilo moguće kada bi upotreba elektroničkog računa i dalje podlijevala pristanku primatelja, osobito u kontekstu među poduzećima. Stoga, kada su posrijedi računi izdani poreznim obveznicima i pravnim osobama koje nisu porezni obveznici, za izdavanje elektroničkih računa koji su u skladu s europskom normom više ne bi trebalo zahtijevati takav pristanak, osim ako je država članica iskoristila mogućnost dopuštanja papirnatih računa ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički račun. U slučajevima u kojima država članica dopušta primjenu drugih normi za isporuke robe ili usluga na vlastitom državnom području ta država članica može odlučiti da pristanak primatelja računa izdanih u skladu s tim normama nije potreban. Kada se elektronički računi izdaju drugim osobama, mogu i dalje podlijevati pristanku primatelja.
- (10) Komisija je ispunila svoju obvezu podnošenja izvješća Europskom Parlamentu i Vijeću o učinku pravila o izdavanju računa koja se primjenjuju od 1. siječnja 2013., a posebno o tome u kojoj su mjeri ta pravila stvarno dovela do smanjenja administrativnog opterećenja za poduzeća, kako je propisano člankom 237. Direktive 2006/112/EZ. Budući da je ta obveza ispunjena, trebala bi se ukloniti iz te direktive.
- (11) Trebalo bi ukloniti obvezu podnošenja rekapitulacijskih izvješća za izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice s obzirom na to da su te transakcije obuhvaćene područjem primjene zahtjevâ za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga, kojima se nalažu brže i detaljnije informacije.
- (12) Kako bi se poreznim obveznicima olakšao prijenos podataka o računima poreznoj upravi, države članice trebale bi poreznim obveznicima staviti na raspolaganje potrebna sredstva za takav prijenos, koja bi trebala omogućiti da podatke šalje izravno porezni obveznik ili treća strana u ime poreznog obveznika odnosno da se podaci šalju putem javnog portala, ako je dostupan.

- (13) Iako bi informacije koje se prenose na temelju zahtjeva za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga trebale biti slične informacijama koje su se prenosile u okviru rekapitulacijskih izvješća, od poreznih je obveznika potrebno zatražiti da pruže dodatne podatke, uključujući bankovne podatke, kako bi porezne uprave mogle pratiti ne samo robu nego i financijske tokove.
- (14) Trebalo bi izbjegavati nametanje nepotrebnog administrativnog opterećenja poreznim obveznicima koji posluju u različitim državama članicama. Stoga bi takvi porezni obveznici trebali biti u mogućnosti svojim poreznim upravama pružiti informacije koje se zahtijevaju primjenom europske norme. Državama članicama trebalo bi omogućiti da predvide dodatne formate za izvješćivanje o podacima koji bi određenim poreznim obveznicima mogli biti jednostavniji za usklađivanje.
- (15) Kako bi se postigla potrebna harmonizacija u izvješćivanju o podacima o prekograničnim isporukama robe i usluga, informacije o kojima se izvješćuje trebale bi biti jednake u svim državama članicama, bez mogućnosti da države članice zahtijevaju dodatne podatke.
- (16) Porezne uprave trebale bi dobiti potrebne podatke o svim transakcijama koje podliježu obvezi izvješćivanja. Kako bi se postigao taj cilj, čini se razboritim zahtijevati da kupac prijavi transakciju. Time bi se omogućila unakrsna provjera tih podataka s onima koje je dostavio dobavljač te pružile informacije kada dobavljač nije ispoštovao obvezu izvješćivanja. Međutim, moguće je da mjere koje su države članice donijele u vezi s izdavanjem računa i izvješćivanjem pružaju dostatna jamstva da će dobavljač dostaviti podatke poreznoj upravi pri svakom izdavanju računa. U tim bi okolnostima države članice trebale imati mogućnost neprimjenjivanja tog pravila, čime se kupca robe i primatelja usluga izuzima od obveze izvješćivanja o podacima o tim transakcijama.

- (17) Nekoliko država članica uvelo je različite zahtjeve za izvješćivanje o transakcijama na svojem državnom području, što je uzrokovalo znatno administrativno opterećenje poreznim obveznicima koji posluju u različitim državama članicama zbog potrebe za prilagodbom računovodstvenih sustava tim zahtjevima. Kako bi se izbjegli troškovi koji proizlaze iz takvog odstupanja, sustavi koji se primjenjuju u državama članicama za izvješćivanje o isporukama robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima na njihovu državnom području trebali bi biti usklađeni sa značajkama sustava koji se primjenjuje za prekogranične isporuke robe i usluga. Države članice trebale bi staviti na raspolaganje elektronička sredstva za prijenos informacija i, kao u slučaju prekograničnih isporuka robe i usluga, porezni bi obveznici trebali moći dostaviti podatke u skladu s europskom normom utvrđenom u Provedbenoj odluci (EU) 2017/1870, iako bi relevantna država članica mogla predvidjeti dodatne norme za prijenos podataka. Podatke bi trebali moći slati porezni obveznik izravno ili treća strana u ime tog poreznog obveznika odnosno trebali bi se moći slati putem javnog portala, ako je dostupan.

- (18) Države članice ne bi trebale imati obvezu provesti zahtjev za digitalno izvješćivanje u stvarnom vremenu na temelju transakcija za isporuke robe i usluga uz naknadu na svojem državnom području, osim ako one podliježu zahtjevima za izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga. Međutim, ako namjeravaju provesti takav zahtjev u budućnosti, trebale bi to učiniti u skladu s novim pravilima o zahtjevima za digitalno izvješćivanje o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na državnom području pojedine države članice koja su usklađena sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga. Države članice koje su već uspostavile sustav izvješćivanja za te transakcije trebale bi prilagoditi te sustave kako bi osigurale da se o podacima izvješćuje u skladu sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na državnom području pojedine države članice.
- (19) Kako bi se ocijenila djelotvornost zahtjevâ za digitalno izvješćivanje, Komisija bi trebala pripremiti izvješće o procjeni učinka zahtjevâ za elektroničko izdavanje računa i zahtjevâ za digitalno izvješćivanje unutar EU-a i domaćih zahtjeva za digitalno izvješćivanje na djelotvornost naplate PDV-a i smanjenje jaza PDV-a te na troškove provedbe i usklađivanja za porezne obveznike i porezne uprave kako bi se provjerilo jesu li ostvareni ciljevi sustava ili su potrebne dodatne prilagodbe.
- (20) Države članice trebale bi moći nastaviti provoditi druge mjere za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje. Međutim, ne bi trebale biti u mogućnosti nametati dodatne opće obveze izvješćivanja na temelju transakcija na transakcije koje su obuhvaćene zahtjevima za digitalno izvješćivanje, osim ako se to zahtijeva na nacionalnoj razini za pripremu i podnošenje prijave PDV-a ili za potrebe revizije. To znači da je državama članicama dopušteno da, uz obveze izvješćivanja u stvarnom vremenu propisane Direktivom, zadrže svoje nacionalne alate za izvješćivanje koji se, primjerice, temelje na sustavu SAF-T, kao i obveze izvješćivanja koje nisu općenite, kao što su registarske blagajne. Nadalje, države članice nisu ograničene u mogućnostima da zatraže informacije od poreznih obveznika prilikom revizija jer se takve informacije dobivaju samo na zahtjev države članice i nisu rezultat aktivnog izvješćivanja od strane poreznih obveznika.

- (20a) Kako bi se pojednostavio postupak naplate PDV-a ili spriječili određeni oblici utaje ili izbjegavanja poreza, nekoliko država članica uvelo je, prema potrebi uz prethodno odobrenje na temelju članka 395., domaću obvezu digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija. Te države članice i porezni obveznici s poslovnim nastanom na njihovim državnim područjima nedavno su izvršili znatna ulaganja kako bi se osiguralo funkcioniranje tih sustava i postizanje tih ciljeva. S obzirom na to te bi države članice iznimno tek do 2035. trebale prilagoditi svoje sustave kako bi se osiguralo da su podaci o kojima se izvješćuje u skladu sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na njihovu državnom području, osim ako se u izvješću Komisije o procjeni otkriju nedostaci u funkcioniranju sustava prekograničnog digitalnog izvješćivanja, što bi, prema potrebi, moglo dovesti do daljnjeg produljenja roka za usklađivanje njihova sustava domaćeg izvješćivanja.
- (21) Ekonomija platformi dovela je do određenih poteškoća u primjeni pravila o PDV-u, posebno u pogledu utvrđivanja poreznog statusa pružatelja usluge i jednakih uvjeta između malih i srednjih poduzeća (MSP-ovi) i drugih poduzeća.
- (22) Ekonomija platformi uzrokovala je neopravdano narušavanje tržišnog natjecanja između isporuka koje se pružaju putem internetskih platformi i izuzete su iz oporezivanja PDV-om te isporuka koje se pružaju u tradicionalnoj ekonomiji i podliježu plaćanju PDV-a. Narušavanje je najistaknutije u dva najveća sektora ekonomije platformi nakon e-trgovine, odnosno u sektoru kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i sektoru cestovnog prijevoza putnika. Međutim, uviđa se da ta razlika može biti očitija u pojedinim državama članicama nego u drugima.
- (23) Kako bi se otklonilo narušavanje tržišnog natjecanja u sektoru kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i sektoru cestovnog prijevoza putnika, trebalo bi utvrditi pravila kojima bi se promijenila uloga koju platforme imaju u naplati PDV-a (tako da postanu „pretpostavljeni dobavljač”). U okviru modela pretpostavljenog dobavljača, koji je pravna fikcija bez učinka na pravila izvan zakonodavstva o PDV-u, platforme bi trebale imati obvezu naplate PDV-a ako ga osnovni dobavljači ne naplaćuju zato što su, primjerice, osobe koje nisu porezni obveznici ili porezni obveznici koji se koriste posebnom odredbom za mala poduzeća.

- (23a) Kako bi se očuvala neutralnost PDV-a, platforme se ne bi trebale smatrati „pretpostavljenim dobavljačem”, a time ne bi ni trebale naplaćivati PDV, kada osnovni dobavljači dostave identifikacijski broj za potrebe PDV-a i prijave da će naplaćivati PDV koji bi inače trebao platiti pretpostavljeni dobavljač.
- (24) Međutim, ako države članice smatraju da takvo narušavanje tržišnog natjecanja ne postoji u njihovoj državi članici, primjereno je dati im mogućnost da iz područja primjene tog pravila isključe porezne obveznike koji se na njihovu državnom području koriste posebnom odredbom za mala poduzeća, a koji bi inače sustavno bili obuhvaćeni pravilom o pretpostavljenom dobavljaču. Države članice mogu odrediti uvjete pod kojima se ta mogućnost koristi. Ako iskoriste tu mogućnost, države članice trebale bi je moći primijeniti na način koji ne uzrokuje nikakvo nerazmjerno administrativno opterećenje osobi koja isporučuje usluge kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili usluge cestovnog prijevoza putnika ili poreznom obvezniku koji omogućuje takvu isporuku. U tom pogledu traženje informacija potrebnih kako bi se utvrdilo koristi li se osnovni dobavljač posebnom odredbom za mala poduzeća ne bi trebalo smatrati nerazmjernim. Međutim, ako sama država članica iskoristi tu mogućnost, time se ne dovodi u pitanje opća odgovornost platformi da poštuju pravila pretpostavljenog dobavljača.
- (25) Kako bi se osigurala minimalna razina usklađenosti među različitim nacionalnim sustavima PDV-a u pogledu postupanja s pružanjem usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, trebalo bi smatrati da ta usluga iznajmljivanja ima sličnu funkciju kao hotelski sektor ako je neprekinuta, pruža se istoj osobi i uključuje najviše 30 noćenja. Međutim, kako bi se prilagodilo različitim nacionalnim specifičnostima tog sektora, države članice trebale bi imati mogućnost učiniti usluge kratkoročnog iznajmljivanja smještaja podložnim određenim kriterijima, uvjetima i ograničenjima u skladu sa svojim nacionalnim pravom.
- (25a) Države članice različito tumače mjesto isporuke usluge posredovanja koju platforme pružaju osobama koje nisu porezni obveznici. Stoga je potrebno pojasniti to pravilo i osigurati postojanje zajedničkog kriterija.
- (26) Kako bi se izbjeglo da platforme budu uključene u posebnu odredbu za putničke agente kad su posrijedi transakcije u kojima se smatraju pretpostavljenim dobavljačem, trebalo bi pojasniti da su te transakcije izvan područja primjene te posebne odredbe. Slično tome,

trebalo bi osigurati da putnički agenti nisu uključeni u pravilo o pretpostavljenom dobavljaču.

- (27) Ovim se Prijedlogom ne dovode u pitanje pravila utvrđena drugim pravnim aktima Unije, posebno Uredbom (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. listopada 2022. o jedinstvenom tržištu digitalnih usluga i izmjeni Direktive 2000/31/EZ (Akt o digitalnim uslugama)¹, kojom se uređuju drugi aspekti pružanja usluga internetskih platformi, kao što su obveze koje se odnose na pružatelje internetskih platformi koje potrošačima omogućuju sklapanje ugovora na daljinu s trgovcima.
- (28) Direktiva 2006/112/EZ izmijenjena je Direktivama Vijeća (EU) 2017/2455² i 2019/1995³ u pogledu pravila o PDV-u kojima se uređuje oporezivanje prekograničnih aktivnosti e-trgovine između poduzeća i potrošača u Uniji. Tim direktivama o izmjeni smanjena su narušavanja tržišnog natjecanja, poboljšana je administrativna suradnja i uveden je niz pojednostavnjenja. Iako su izmjene uvedene tim direktivama koje se primjenjuju od 1. srpnja 2021. u velikoj mjeri uspješne, utvrđena je potreba za određenim poboljšanjima.

¹ Uredba (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. listopada 2022. o jedinstvenom tržištu digitalnih usluga i izmjeni Direktive 2000/31/EZ (Akt o digitalnim uslugama) (SL L 277, 27.10.2022., str. 1–102).

² Direktiva Vijeća (EU) 2017/2455 od 5. prosinca 2017. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive 2009/132/EZ u pogledu određenih obveza u vezi s porezom na dodanu vrijednost za isporuku usluga i prodaju robe na daljinu (SL L 348, 29.12.2017., str. 7.).

³ Direktiva Vijeća (EU) 2019/1995 od 21. studenoga 2019. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu odredaba koje se odnose na prodaju robe na daljinu i određene isporuke robe na domaćem tržištu.

(29) U tu svrhu trebalo bi pojasniti neka postojeća pravila. To uključuje pravilo o izračunu kalendarskog praga od 10 000 EUR utvrđeno u članku 59.c Direktive 2006/112/EZ, ispod kojeg isporuke telekomunikacijskih usluga, usluga emitiranja i elektroničkih usluga te usluga prodaje robe na daljinu unutar Zajednice koje pruža dobavljač s poslovnim nastanom samo u jednoj državi članici mogu i dalje podlijegati plaćanju PDV-a u državi članici u kojoj porezni obveznik koji isporučuje navedene usluge ima poslovni nastan ili u kojoj se navedena roba nalazi u trenutku početka njezine otpreme ili prijevoza. Članak 59.c Direktive 2006/112/EZ trebao bi se izmijeniti kako bi se obračunom praga od 10 000 EUR obuhvatila samo prodaja robe na daljinu unutar Zajednice koja se isporučuje iz države članice u kojoj porezni obveznik ima poslovni nastan, a ne prodaja na daljinu iz zaliha robe u drugoj državi članici. Potrebne su i druge manje izmjene kako bi se pojasnili određeni praktični aspekti, kao što je navođenje adrese internetskih stranica.

(30) Direktiva 2006/112/EZ trebala bi se izmijeniti i kako bi se pojasnilo da su područjem primjene posebne odredbe za usluge koje isporučuju porezni obveznici bez poslovnog nastana u Zajednici (odredba za ne-Uniju) obuhvaćene sve isporuke usluga između poduzeća i potrošača koje unutar Unije pružaju porezni obveznici s poslovnim nastanom izvan Unije, a ne samo isporuke usluga kupcima s poslovnim nastanom u Uniji. Nakon uvođenja novih pravila o stopama PDV-a Direktivom Vijeća (EU) 2022/542¹ te kako bi se obuhvatile iznimke iz članka 151. Direktive 2006/112/EZ o isporukama robe i usluga, među ostalim, u okviru diplomatskih i konzularnih aranžmana te određenim drugim međunarodnim tijelima, potrebno je proširiti i sustave „sve na jednom mjestu” iz glave XII. poglavlja 6. Direktive 2006/112/EZ osiguravanjem da isporuke s nultom stopom i isporuke izuzete od PDV-a s pravom na odbitak budu obuhvaćene područjem primjene tih sustava. Nadalje, Direktiva 2006/112/EZ trebala bi se izmijeniti kako bi se pojasnio rok do kojeg porezni obveznik koji se koristi posebnim odredbama može izmijeniti relevantne prijave PDV-a u okviru triju postojećih pojednostavnjenih sustava, odnosno sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju, sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz. Pojašnjenje će poreznim obveznicima registriranim za te sustave omogućiti unošenje izmjena u relevantne prijave PDV-a do roka za predaju prijave. Nadalje, pojašnjeno je da su izmjene prethodnih prijava PDV-a dopušteni samo u prijavama PDV-a za sljedeća porezna razdoblja. Konačno, trebalo bi jasno definirati trenutak nastanka oporezivog događaja za isporuke u okviru pojednostavnjenog sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i ne-Uniju kako bi se izbjegle razlike u primjeni pravila među državama članicama.

¹ Direktiva Vijeća (EU) 2022/542 od 5. travnja 2022. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive (EU) 2020/285 u pogledu stopa poreza na dodanu vrijednost (SL L 107, 6.4.2022., str. 1.).

- (31) Identifikacija za potrebe PDV-a u pravilu je nužna u svakoj državi članici u kojoj se provode oporezive transakcije. Međutim, kako bi se smanjio broj situacija u kojima su potrebni višestruki upisi u registre obveznika PDV-a, Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uveden je niz mjera kako bi se minimizirala potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a. Kako bi se dodatno smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a, utvrđen je niz mjera proširenja kako bi se doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji. Stoga bi se trebala utvrditi pravila za te mjere proširenja.
- (32) Među ostalim mjerama, Direktivom (EU) 2017/2455 prošireno je područje primjene minisustava „sve na jednom mjestu” kako bi postao širi sustav „sve na jednom mjestu” i obuhvatio sve prekogranične isporuke usluga u Uniji osobama koje nisu porezni obveznici i sve prodaje robe na daljinu unutar Zajednice. Iznimno, elektronička sučelja, kao što su mjesta trgovanja i platforme, koja postaju pretpostavljeni dobavljači za određene isporuke robe unutar Unije, također mogu prijaviti određene domaće isporuke robe u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju. Kako bi se doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a, područje primjene sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju trebalo bi se dodatno proširiti kako bi se obuhvatile ostale isporuke robe, uključujući domaće isporuke robe između poduzeća i potrošača u Uniji koje obavljaju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u državi članici potrošnje, čime bi se osiguralo da se poduzeća ne moraju upisati u registar obveznika PDV-a u svakoj državi članici u kojoj dolazi do isporuke robe potrošačima.

(33) PDV obično naplaćuje i obračunava dobavljač robe ili usluga. No u određenim okolnostima države članice mogu propisati da je prema mehanizmu prijenosa porezne obveze primatelj isporuke, a ne dobavljač, dužan obračunati PDV koji je potrebno platiti. Kako bi se dodatno doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, trebala bi se utvrditi pravila za obveznu primjenu mehanizma prijenosa porezne obveze u situacijama u kojima dobavljač nema poslovni nastan i nije identificiran za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Kada isporučuju robu ili usluge osobi identificiranoj za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj se isporuka oporezuje, ti bi dobavljači trebali primjenjivati prijenos porezne obveze. Za potrebe kontrole takve bi se isporuke trebale navesti u rekapitulacijskom izvješću. Uz njegovu obveznu primjenu, države članice mogu primjenjivati mehanizam prijenosa porezne obveze i na isporuke trgovaca bez poslovnog nastana koji isporučuju robu ili usluge kupcu, neovisno o statusu tog kupca. Međutim, isporuke koje podliježu maržnom sustavu iz glave XII. poglavlja 4. Direktive 2006/112/EZ isključene su iz mehanizma prijenosa porezne obveze.

(34) [izbrisano]

(35) [izbrisano]

(36) Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uvedeno je posebno pojednostavnjenje, sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz, koji je osmišljen kako bi se smanjio teret usklađivanja s pravilima o PDV-u povezan s uvozom određene robe male vrijednosti za potrošače u Uniji. Kako bi se zajamčili ujednačeni uvjeti za provedbu Direktive 2006/112/EZ, Komisiji bi trebalo dodijeliti ovlasti za bolje osiguravanje pravilne upotrebe i postupka provjere identifikacijskih brojeva za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz za potrebe izuzeća predviđenog tom direktivom. Te bi ovlasti Komisiji trebale omogućiti donošenje provedbenog akta za uvođenje posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza. Takve posebne mjere, među ostalim, uključuju povezivanje jedinstvenog broja pošiljke s identifikacijskim brojem za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 5. Uredbe (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća¹, za koji bi trebao biti nadležan odbor utvrđen člankom 58. Uredbe (EU) br. 904/2010 Europskog parlamenta i Vijeća².

¹ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

² Uredba Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 268, 12.10.2010., str. 1.).

- (37) Upis dobavljača u registar obveznika PDV-a potreban je ako taj dobavljač nije identificiran za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Točnije, ako porezni obveznik prenosi vlastitu robu u drugu državu članicu, među ostalim za potrebe djelatnosti tog obveznika povezane s e-trgovinom, aktivira se potreba za upisom u registar u državi članici iz koje se roba prenosi i u državi članici u koju se roba prenosi. U skladu s ciljem jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, trebalo bi dodatno smanjiti broj situacija u kojima su potrebni višestruki upisi u registre obveznika PDV-a predviđanjem primjene novog sustava u okviru sustavâ „sve na jednom mjestu”, koji je posebno osmišljen za pojednostavnjenje obveza usklađivanja s pravilima o PDV-u povezanih s određenim prijenosima vlastite robe. Osim toga, ako prijenos vlastite robe obavlja porezni obveznik u ime drugog poreznog obveznika, te ako se taj prijenos ne obavlja na izričit zahtjev drugog poreznog obveznika, porezni obveznik koji obavlja prijenos ima obvezu dostaviti određene informacije o prijenosu vlasniku te robe.
- (38) Direktivom 2006/112/EZ predviđen je pojednostavnjeni obračun PDV-a za robu koja se prenosi u okviru aranžmana za premještanje dobara ako su ispunjeni određeni propisani uvjeti. Budući da je pojednostavnjeni sustav „sve na jednom mjestu” za prijenose vlastite robe sveobuhvatan i uključuje prekogranična kretanja robe koja su trenutačno obuhvaćena aranžmanima za premještanje dobara u skladu s člankom 17.a te direktive, potrebno je postupno ukinuti te aranžmane uvođenjem datuma završetka prije potpunog uklanjanja odredaba o premještanju dobara iz Direktive 2006/112/EZ. Stoga bi kao datum završetka trebalo utvrditi 30. lipnja 2028., nakon čega više neće biti moguće uspostavljati nove aranžmane za premještanje dobara. Za aranžmane za premještanje dobara koji započnu do 30. lipnja 2028., uključujući taj datum, trebali bi se nastaviti primjenjivati relevantni uvjeti, uključujući 12-mjesečni rok za prijenos vlasništva nad tom robom na predviđenog kupca. Usporedno s uvođenjem novog datuma završetka, u odredbe koje se odnose na aranžmane za premještanje dobara trebalo bi umetnuti novi stavak kako bi se osiguralo da će se ti aranžmani prestati primjenjivati 30. lipnja 2029. jer nakon tog datuma više neće biti potrebni.

- (38a) S obzirom na to da u državama članicama postoje razlike u praksi u vezi s identifikacijom poreznih obveznika, primjereno je predvidjeti dulji rok za početak primjene pravila o pretpostavljenom dobavljaču kako bi se osigurao neometan prelazak na novo pravilo.
- (39) [izbrisano]
- (40) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹, države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive, zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.
- (41) S obzirom na to da ciljeve ove Direktive, odnosno prilagodbu sustava PDV-a za digitalno doba, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se oni zbog potrebe za usklađivanjem i poticanjem upotrebe zahtjeva za digitalno izvješćivanje, poboljšanjem obračuna PDV-a za platforme i smanjenjem broja situacija u kojima se poduzeće mora upisati u registre u drugim državama članicama na bolji način mogu ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva.
- (42) Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

Članak 0.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od stupanja na snagu ove Direktive

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

¹ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

(0) u članak 143. umeće se sljedeći stavak:

„1.a Za potrebe izuzeća predviđenog stavkom 1. točkom (ca), Komisija donosi provedbeni akt radi uvođenja posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza, među ostalim, povezivanjem jedinstvenog broja pošiljke s odgovarajućim identifikacijskim brojem za PDV iz članka 369.q.

Taj se provedbeni akt donosi u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 5. Uredbe (EU) br. 182/2011, a u tu svrhu odbor znači odbor osnovan člankom 58. Uredbe (EU) br. 904/2010.;

1. u članak 218. umeće se sljedeći stavak:

„2. Odstupajući od stavka 1. države članice mogu, u skladu s uvjetima koje mogu utvrditi, uvesti obvezu poreznim obveznicima s poslovnim nastanom na njihovu državnom području da izdaju elektroničke račune za isporuke robe i usluga na njihovu državnom području, osim onih iz članka 262.”;

2. u članak 232. umeće se sljedeći stavak:

„2. Odstupajući od stavka 1., države članice koje koriste mogućnost predviđenu člankom 218. stavkom 2. mogu predvidjeti da upotreba elektroničkih računa koje izdaju porezni obveznici s poslovnim nastanom na njihovu državnom području nije uvjetovana pristankom primatelja s poslovnim nastanom na njihovu državnom području.”.

Članak 1.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2027.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

(0) u članku 14.a stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Kada porezni obveznik, upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo, omogućuje isporuku robe unutar Zajednice od strane poreznog obveznika koji nema poslovni nastan unutar Zajednice poreznom obvezniku odnosno pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, a čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, smatra se da je porezni obveznik koji omogućuje isporuku sâm primio i isporučio tu robu.

Komisija najkasnije do 1. srpnja 2027. Europskom parlamentu i Vijeću na temelju informacija zaprimljenih od država članica podnosi izvješće o procjeni funkcioniranja pravila o pretpostavljenom dobavljaču i, prema potrebi, podnosi zakonodavni prijedlog o njegovu daljnjem produljenju.”;

1. članak 17.a mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 2. točka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) porezni obveznik ili treća strana u njegovo ime do 30. lipnja 2028., uključujući taj datum, otprema ili prevozi robu u drugu državu članicu s namjerom da tu robu ondje u kasnijoj fazi i nakon dolaska isporuči drugom poreznom obvezniku koji ima pravo preuzeti vlasništvo nad tom robom u skladu s postojećim dogovorom između ta dva porezna obveznika;”;

(b) dodaje se sljedeći stavak:

„8. Ovaj se članak prestaje primjenjivati 30. lipnja 2029.”;

2. u glavi V. poglavlju 3.a naslov se zamjenjuje sljedećim:

„POGLAVLJE 3.a

Prag za porezne obveznike koji isporučuju određenu robu obuhvaćenu člankom 33. točkom (a) i određene usluge obuhvaćene člankom 58.”;

3. članak 59.c mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) usluge se isporučuju osobi koja nije porezni obveznik i koja ima poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište u bilo kojoj državi članici koja nije ona iz točke (a) ili se roba otprema ili prevozi iz države članice iz točke (a) u drugu državu članicu; i”;

(b) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Država članica iz stavka 1. točke (a) dodjeljuje poreznim obveznicima koji obavljaju isporuke koje ispunjavaju uvjete iz tog stavka pravo odabrati da se mjesto isporuke odredi u skladu s člankom 33. točkom (a) i člankom 58., pri čemu se odluka o odabiru u svakom slučaju proteže na razdoblje od dvije kalendarske godine.

Smatra se da su porezni obveznici registrirani za korištenje posebne odredbe predviđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. iskoristili pravo odabira iz prvog podstavka ovog stavka.”;

4. članak 66. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 66.

1. Odstupajući od odredaba članka 63., 64. i 65., države članice mogu odrediti da obveza obračuna PDV-a za određene transakcije ili određene kategorije poreznih obveznika nastaje u jednom od sljedećih trenutaka:
 - (a) najkasnije u trenutku izdavanja računa;
 - (b) najkasnije u trenutku primitka plaćanja;
 - (c) ako račun nije izdan, ili je izdan kasnije, unutar određenog razdoblja najkasnije do isteka roka za izdavanje računa koji je odredila država članica na temelju članka 222. drugog stavka ili, ako država članica nije odredila takav rok, unutar određenog razdoblja od datuma nastanka oporezivog događaja.
2. Odstupanje iz stavka 1. ne primjenjuje se na sljedeće isporuke:
 - (a) isporuke usluga obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 2. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom odredbom u skladu s člankom 359.;
 - (b) isporuke obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom odredbom u skladu s člankom 369.b;
 - (c) isporuke usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članka 196.;
 - (d) isporuke ili prijenose robe iz članka 67.”;

5. u članku 167.a prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice mogu u okviru neobvezne odredbe odrediti da pravo na odbitak za poreznog obveznika kojem je obveza obračuna PDV-a nastala isključivo na temelju članka 66. stavka 1. točke (b) bude odgođeno sve dok se dobavljaču ne plati PDV za robu ili usluge isporučene tom obvezniku.”;

6. [izbrisano]

7. [izbrisano]

8. u članku 226.

točka 7.a zamjenjuje se sljedećim:

„7.a ako obveza obračuna PDV-a nastaje u trenutku primitka plaćanja u skladu s člankom 66. stavkom 1. točkom (b), a pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastane obveza obračuna poreza koji se može odbiti, navod „Gotovinski obračun”;

9. [izbrisano]

10. članak 237. briše se;

11. članak 359. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 359.

Države članice dopuštaju svakom poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan unutar Zajednice i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik da se koristi ovom posebnom odredbom. Ova posebna odredba primjenjuje se na sve usluge koje se isporučuju unutar Zajednice.”;

11.a u članku 361. stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte, uključujući, ako postoje, internetske stranice;”;

11.b članak 368. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 368.

Porezni obveznik koji nema poslovni nastan unutar Zajednice i koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu usluga obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državi članici potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Ne dovodeći u pitanje članak 1. točku 1. Direktive 86/560/EEZ, dotičnom poreznom obvezniku izvršava se povrat u skladu s tom direktivom. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu i usluge upotrijebljene za isporuke usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom.

Ako se porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom mora registrirati u državi članici za djelatnosti koje nisu njome obuhvaćene, on u prijavi PDV-a koja se podnosi na temelju članka 250. ove Direktive odbija PDV nastao u toj državi članici u pogledu njegovih oporezivih djelatnosti koje su obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

11.c umeće se sljedeći članak:

„Članak 369.aa

Isporuka plina preko sustava za prirodni plin smještenog na području Zajednice ili bilo koje mreže priključene na takav sustav, isporuka električne energije ili isporuka energije za grijanje ili hlađenje preko mreža za grijanje ili hlađenje, u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 39., ako se te isporuke obavljaju poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čije stjecanje robe unutar Zajednice ne podliježe PDV-u na temelju članka 3. stavka 1. ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik od strane poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe PDV-u, smatra se, za potrebe primjene članka 369.b, prodajom robe na daljinu unutar Zajednice do 1. srpnja 2028.”;

12. u članku 369.j prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ, dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu i usluge upotrijebljene za isporuke robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

12.a u članku 369.m umeće se sljedeći stavak:

„1.a Stavak 1. ne primjenjuje se na porezne obveznike koji podliježu posebnoj odredbi predviđenoj u glavi XII. poglavlju 1. odjeljku 2.”;

12.b članak 369.p mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte i, ako postoje, internetske stranice;”;

(b) u stavku 3. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte i, ako postoje, internetske stranice;”;

13. u članku 369.w prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu i usluge upotrijebljene za isporuke robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

Članak 2.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2028.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. [izbrisano]
2. [izbrisano]
3. umeće se sljedeći članak:

„Članak 28.a

1. Neovisno o članku 28., za poreznog obveznika koji upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje isporuku, unutar Unije, usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, tj. neprekinuto iznajmljivanje smještaja istoj osobi u trajanju od najviše 30 noćenja, ili usluga cestovnog prijevoza putnika smatra se da je sam primio i isporučio te usluge osim ako je osoba koja je isporučila te usluge učinila sljedeće:

- a) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku dostavila svoj identifikacijski broj za potrebe PDV-a izdan u državi članici u kojoj se usluga isporučuje ili identifikacijski broj koji joj je dodijeljen u skladu s člankom 362. ili člankom 369.d; i
- b) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku prijavila da će on naplatiti PDV koji je potrebno platiti za tu isporuku usluge.

2. Za potrebe stavka 1. usluge cestovnog prijevoza putnika koje se obavljaju unutar Unije znači dio usluge koji se obavlja između dvije točke u Uniji.
- 2.a Stavak 1. ne primjenjuje se na isporuke obavljene u okviru posebne odredbe iz glave XII. poglavlja 3.
3. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznik koji omogućuje isporuku potvrdi identifikacijski broj za potrebe PDV-a iz stavka 1. točke a) primjenom odgovarajućih sredstava utvrđenih u skladu s nacionalnim pravom.
4. Neovisno o stavku 1., države članice mogu iz područja primjene stavka 1. izuzeti isporuke usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja odnosno usluga cestovnog prijevoza putnika, ili oboje, koje su obavljene na njihovu državnom području u okviru posebne odredbe iz glave XII., poglavlja 1, odjeljka 2.
5. Ako je iskoristila mogućnost iz stavka 4., država članica o tome obavješćuje Odbor za PDV. Komisija objavljuje iscrpan popis država članica koje su iskoristile tu mogućnost.
6. Komisija Vijeću do 1. srpnja 2033. podnosi izvješće o ocjeni funkcioniranja ovog članka i primjene pravila o PDV-u na usluge posredovanja, uključujući učinak na funkcioniranje unutarnjeg tržišta i djelotvornost prikupljanja PDV-a te, ako je to potrebno, izrađuje odgovarajući zakonodavni prijedlog.”;

4. [izbrisano]
5. [izbrisano]
6. umeće se sljedeći članak:

„Članak 46.a

Mjesto isporuke usluge posredovanja koja se osobi koja nije porezni obveznik pruža upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo mjesto je u kojem se isporučuje osnovna transakcija u skladu s ovom Direktivom.”;

7. u članku 135. stavku 2. umeće se sljedeća točka:

„(aa) neovisno o točki (a), smatra se da neprekinuto iznajmljivanje smještaja istoj osobi u trajanju od najviše 30 noćenja ima sličnu funkciju kao hotelski sektor podložno kriterijima, uvjetima i ograničenjima koje trebaju utvrditi države članice;”;

- 7.a u članku 135. dodaje se sljedeći stavak:

„3. Države članice prije 1. srpnja 2028. dostavljaju Odboru za PDV tekst glavnih odredaba nacionalnog prava u kojima navode kriterije, uvjete i ograničenja u vezi s člankom 135. stavkom 2. točkom (aa).

Komisija do 31. prosinca 2028., na temelju informacija koje su dostavile države članice kako je navedeno u prvom stavku, objavljuje sveobuhvatan popis kriterija, uvjeta i ograničenja koje su države članice utvrdile u vezi s člankom 135. stavkom 2. točkom (aa).”;

8. [izbrisano]

9. umeće se sljedeći članak:

„Članak 136.b

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, države članice izuzimaju isporuku tih usluga tom poreznom obvezniku.”;

9.a u članku 138. stavku 2. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) isporuku robe, koja se sastoji od prijenosa u drugu državu članicu, koja bi bila imala pravo na izuzeće na temelju stavka 1. i točaka (a) i (b) da je bila izvršena u ime drugog poreznog obveznika. Stavak 1. točka (b) ne primjenjuje se na prijenose prijavljene u okviru posebne odredbe iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5.”;

10. [izbrisano]

11. umeće se sljedeći članak:

„Članak 172.a

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, te isporuke ne utječu na pravo tog poreznog obveznika na odbitak, neovisno o tome je li odbitak PDV-a moguć u pogledu tih isporuka.”;

12. članak 194. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 194.

1. (a) Ne dovodeći u pitanje članke 195. i 196., ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan i nije identificiran za potrebe PDV-a putem pojedinačnog identifikacijskog broja za PDV iz članka 214. u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV, porezni obveznik odgovoran za plaćanje PDV-a osoba je kojoj se roba ili usluge isporučuju ako je ta osoba već identificirana za potrebe PDV-a u toj državi članici.

(b) Nadalje, ako oporezivu isporuku robe i usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV, države članice mogu, u skladu s uvjetima koje utvrde, odrediti da je osoba koja je odgovorna za plaćanje PDV-a osoba kojoj se isporučuju roba i usluge.
2. Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se na isporuku robe koju obavlja oporezivi preprodavatelj definiran u članku 311. stavku 1. točki 5. ako roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s posebnim odredbama predviđenima u glavi XII. poglavlju 4. odjeljku 2. ove Direktive.”;

13. u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članka 194. i 196. račun se izdaje najkasnije petnaestog dana u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je nastupio oporezivi događaj.”;

13.a u članku 226. točka 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. identifikacijski broj za PDV kupca, iz članka 214., pod kojim je kupac primio isporuku robe ili usluga za koje ima obvezu plaćanja PDV-a ili pod kojim je primio isporuku robe iz članka 138., osim ako se koristi posebna odredba iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5.”;

14. članak 242.a mijenja se kako slijedi:

(a) umeće se sljedeći stavak:

„1.a Ako porezni obveznik upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje isporuku, unutar Unije, usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili cestovnog prijevoza putnika, a ne smatra se da je taj porezni obveznik sam primio i isporučio te usluge na temelju članka 28.a, porezni obveznik koji omogućuje isporuku dužan je voditi evidenciju o tim isporukama. Ta evidencija dovoljno je detaljna kako bi se poreznim tijelima država članica u kojima su te isporuke oporezive omogućilo da provjere je li PDV pravilno obračunan.”;

(b) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Evidencija iz stavaka 1. i 1.a dotičnim se državama članicama na zahtjev stavlja na raspolaganje u elektroničkom obliku.

Države članice mogu i dalje zahtijevati da se ta evidencija redovito i sustavno dostavlja dok ne postane dostupan automatski pristup toj evidenciji.

Ta se evidencija čuva 10 godina počevši od isteka godine u kojoj je transakcija obavljena.”;

14.a umeće se sljedeći članak:

„Članak 242.b

Ako porezni obveznik prenosi robu u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1. u ime drugog poreznog obveznika, porezni obveznik koji prenosi robu najkasnije pri prijevozu ili otpremi robe obavješćuje drugog poreznog obveznika da se njegova roba prenosi ili će biti prenesena ako se prijenos ne obavlja na izričit zahtjev tog drugog poreznog obveznika.”;

15. u članku 262. stavak 1. mijenja se kako slijedi:

(a) točka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) stjecatelji identificirani za potrebe PDV-a kojima je isporučio robu u skladu s uvjetima određenima u članku 138. stavku 1. i članku 138. stavku 2. točki (c), osim ako se koristi posebna odredba iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5.”;

(b)točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) porezni obveznici i pravne osobe koje nisu porezni obveznici, ali identificirane su za potrebe PDV-a, kojima je taj porezni obveznik identificiran za potrebe PDV-a isporučio robu ili usluge, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je ta transakcija oporeziva, za što je primatelj odgovoran platiti porez na temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a i članka 196.”;

15.a u članku 288. prvom stavku točka 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. vrijednosti transakcija koje se izuzimaju na temelju članaka 136.a i 136.b, članaka od 146. do 149. i članaka 151., 152. i 153.”;

16. u članku 306. dodaje se sljedeći stavak:

„3. Posebna odredba iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se na isporuke obavljene na temelju članka 28.a.”;

17. u glavi XII. naslov poglavlja 6. zamjenjuje se sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Posebne odredbe za porezne obveznike koji isporučuju usluge osobama koje nisu porezni obveznici ili prodaju robu na daljinu ili obavljaju određene isporuke robe na domaćem tržištu odnosno prijenose vlastite robe”;

18. članak 365. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 365.

U prijavi PDV-a navodi se pojedinačni identifikacijski broj za PDV za primjenu ove posebne odredbe i, za svaku državu članicu potrošnje u kojoj je potrebno platiti PDV, ukupna vrijednost bez PDV-a za isporučene usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj i ukupni *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a. U prijavi se, prema potrebi, iskazuju i primjenjive stope PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti.

Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 364. potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, te se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 364. potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, te se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s člankom 364. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

19. u glavi XII. poglavlju 6. naslov odjeljka 3. zamjenjuje se sljedećim:

„Odjeljak 3.

Posebna odredba za prodaju robe na daljinu unutar Zajednice, za određene isporuke robe unutar države članice koje obavlja porezni obveznik i za određene usluge koje isporučuju porezni obveznici s poslovnim nastanom unutar Zajednice, ali ne u državi članici potrošnje”;

19.a članak 369.a mijenja se kako slijedi:

(a) točka 2. mijenja se kako slijedi:

i. treći podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja ni stalni poslovni nastan u Zajednici, država članica identifikacije država je članica u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe. U slučaju isporuke robe bez njezine otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz isporučene robe koji počinje i završava u istoj državi članici ili u skladu s člankom 37. ili člankom 39., država članica identifikacije država je članica u kojoj se odvija isporuka. Ako postoji više od jedne države članice u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe odnosno u kojoj se odvija isporuka, porezni obveznik navodi koja je od tih država članica država članica identifikacije. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u dotičnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede;”;

ii. dodaje se sljedeći podstavak:

„Međutim, država članica identifikacije za ovu posebnu odredbu jednaka je kao za posebnu odredbu utvrđenu u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5. ako je ta osoba registrirana za tu odredbu.”;

(b) točka 3. mijenja se kako slijedi:

i. podtočka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) u slučaju isporuke robe bez njezine otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz isporučene robe koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, ta država članica;”;

ii. dodaje se sljedeća točka:

„(d) u slučaju isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, država članica u kojoj se smatra da je došlo do isporuke;”;

20. [izbrisano]

21. članak 369.b zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.b

Države članice dopuštaju sljedećim poreznim obveznicima, osim onih koji isključivo obavljaju izuzete isporuke robe i usluga za koje nije omogućeno pravo na odbitak, da se koriste ovom posebnom odredbom:

- (a) poreznom obvezniku koji prodaje robu na daljinu unutar Zajednice;
- (b) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku robe u skladu s člankom 14.a stavkom 2. bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici;
- (c) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici potrošnje i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik;

- (d) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji isporučuje robu u skladu s člancima 36., 37. i 39. poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1, ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (e) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji isporučuje robu bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (f) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u koju je roba prenesena na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5., ako ta roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s člancima 16., 18. i 26. ili ako je potreban ispravak odbitka u skladu s glavom X. poglavljem 5.

Ova posebna odredba primjenjuje se na sve isporuke dotičnog poreznog obveznika u Zajednici koje ispunjavaju uvjete.”;

22. članak 369.g zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.g

1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.d i, za svaku državu članicu potrošnje, ukupna vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj:

- (a) prodaju robe na daljinu unutar Zajednice;
- (b) isporuke usluga;
- (c) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (d) isporuke robe, među ostalim od strane poreznog obveznika koji omogućuje te isporuke u skladu s člankom 14.a stavkom 2., bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (e) isporuke robe i usluga u skladu s člancima 16., 18. i 26., nakon prijenosa vlastite robe na temelju posebne odredbe iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5.

U prijavi PDV-a navode se i izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja, kako je predviđeno u stavku 5. ovog članka.

2. Ako se roba isporučuje bez otpreme ili prijevoza odnosno ako se otprema ili prevozi u države članice koje nisu država članica identifikacije ili iz tih država, prijava PDV-a uključuje i ukupnu vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom za svaku državu članicu u koju odnosno iz koje se ta roba otprema ili prevozi:

- (a) prodaju robe na daljinu unutar Zajednice;
- (b) isporuke robe, među ostalim od strane poreznog obveznika koji omogućuje te isporuke u skladu s člankom 14.a stavkom 2., uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (c) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (d) isporuke robe i usluga u skladu s člancima 16., 18. i 26., nakon prijenosa vlastite robe na temelju posebne odredbe iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5.

Prijava PDV-a za isporuke iz ovog stavka uključuje i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili porezni referentni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se takva roba otprema odnosno u koju se takva roba prevozi, ako je dostupan.

Prijava PDV-a uključuje informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici potrošnje.

3. Ako porezni obveznik koji isporučuje usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom ima jedan ili više stalnih poslovnih nastana, osim onog u državi članici identifikacije, iz kojih se usluge isporučuju, prijava PDV-a uključuje i ukupnu vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti za takve isporuke za svaku državu članicu u kojoj taj porezni obveznik ima poslovni nastan, zajedno s pojedinačnim identifikacijskim brojem za PDV ili referentnim poreznim brojem tog poslovnog nastana, raščlanjeno prema državi članici potrošnje.

4. Ako je za robu koja je prenesena u skladu s posebnom odredbom iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 5. potreban ispravak odbitka, prijava PDV-a uključuje relevantne čimbenike koji su doveli do ispravka i PDV koji je potrebno platiti te, za kapitalna dobra, datum početka razdoblja ispravka koje počinje nakon prijenosa.

5. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.f potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, takve se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.f potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu u skladu s člankom 369.f. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.

6. Za potrebe ovog članka prijava PDV-a ne uključuje izuzete isporuke robe i usluga za koje nije omogućeno pravo na odbitak.”;

23. [izbrisano]

24. članak 369.p mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. dodaje se sljedeća točka:

„(e) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

(b) u stavku 3. dodaje se sljedeća točka:

„(f) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

25. [izbrisano]

26. članak 369.t zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.t

1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.q i, za svaku državu članicu potrošnje u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a, ukupna vrijednost bez PDV-a prodaje na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja za koju je nastala obveza plaćanja PDV-a tijekom poreznog razdoblja, kao i ukupni *pro rata* iznos odgovarajućeg PDV-a. U prijavi se, prema potrebi, iskazuju i primjenjive stope PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti.

2. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.s potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, takve se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.s potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.s. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

27. u glavi XII. poglavlju 6. dodaje se sljedeći odjeljak:

„Odjeljak 5.

Posebna odredba za prijenose vlastite robe

Članak 369.xa

Za potrebe ovog odjeljka i ne dovodeći u pitanje druge odredbe Zajednice, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. ‚prijenos vlastite robe‘ znači prijenos robe u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1. i ne uključuje prijenose robe u odnosu na koju u toj državi članici ne postoji puno pravo na odbitak;
2. ‚država članica identifikacije‘ znači država članica na čijem državnom području porezni obveznik ima sjedište poslovanja ili, ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, država članica u kojoj porezni obveznik ima stalni poslovni nastan.

Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, ali u njoj ima više od jednog stalnog poslovnog nastana, država članica identifikacije država je članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj taj porezni obveznik navede da će se koristiti ovom posebnom odredbom. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u dotičnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede.

Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja ni stalni poslovni nastan u Zajednici, država članica identifikacije država je članica u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe. Ako postoji više od jedne države članice u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe, porezni obveznik navodi koja je od tih država članica država članica identifikacije. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u dotičnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede.

Međutim, država članica identifikacije za ovu posebnu odredbu jednaka je kao za posebnu odredbu iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 3. ako je ta osoba registrirana za tu odredbu.

Članak 369.xb

Države članice dopuštaju svim poreznim obveznicima koji prenose vlastitu robu da se koriste ovom posebnom odredbom.

Ova posebna odredba primjenjuje se na sve prijenose vlastite robe koje obavlja porezni obveznik registriran za ovu posebnu odredbu.

Članak 369.xc

Porezni obveznik obavješćuje državu članicu identifikacije kada započne sa svojim oporezivim djelatnostima obuhvaćenima ovom posebnom odredbom i kada prestane s njima odnosno kada izmijeni te djelatnosti na takav način da više ne ispunjava uvjete potrebne za korištenje ovom posebnom odredbom. Taj porezni obveznik tu informaciju priopćuje elektroničkim putem.

Članak 369.xd

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za oporezive transakcije koje obavlja u okviru ove posebne odredbe identificira se za potrebe PDV-a samo u državi članici identifikacije. U tu svrhu država članica upotrebljava pojedinačni identifikacijski broj za PDV koji je već dodijeljen poreznom obvezniku u vezi s njegovim obvezama u okviru unutarnjeg sustava.

Članak 369.xe

Država članica identifikacije isključuje poreznog obveznika iz posebne odredbe u bilo kojem od sljedećih slučajeva:

- (a) ako taj porezni obveznik obavijesti državu članicu identifikacije da više ne obavlja prijenose vlastite robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom;
- (b) ako se na drugi način može pretpostaviti da su oporezive djelatnosti tog poreznog obveznika obuhvaćene ovom posebnom odredbom prestale;
- (c) ako taj porezni obveznik više ne zadovoljava uvjete potrebne za primjenu ove posebne odredbe;
- (d) ako se taj porezni obveznik kontinuirano ne pridržava pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu.

Članak 369.xf

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom državi članici identifikacije elektroničkim putem podnosi prijavu PDV-a za svaki mjesec, neovisno o tome jesu li izvršeni prijenosi robe obuhvaćeni ovom posebnom odredbom. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon završetka poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom PDV-a.

Članak 369.xg

1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.xd i, za svaku državu članicu u koju se roba otprema ili prenosi, ukupna vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj.

Prijava PDV-a uključuje i izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja, kako je predviđeno u stavku 3.

2. Ako se roba otprema ili prevozi iz države članice koja nije država članica identifikacije, prijava PDV-a uključuje i ukupnu vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom za svaku državu članicu iz koje se ta roba otprema ili prevozi.

Prijava PDV-a uključuje i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili referentni porezni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se roba otprema ili prevozi, ako je dostupan. Prijava PDV-a uključuje informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

3. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.xf potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, te se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.xf potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.xf. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica u koju i iz koje se roba otprema ili prevozi, porezno razdoblje i oporezivi iznos za koji su potrebne izmjene.

Članak 369.xh

1. U prijavi PDV-a iznosi se iskazuju u eurima.

Države članice koje nisu uvele euro mogu zahtijevati da se iznosi u prijavi PDV-a iskazuju u njihovim nacionalnim valutama.

Ako su se za isporuke koristile druge valute, porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za potrebe ispunjavanja prijave PDV-a upotrebljava devizni tečaj koji se primjenjivao na posljednji datum poreznog razdoblja.

2. Konverzija se obavlja primjenom deviznog tečaja koji je Europska središnja banka objavila za taj dan ili, ako na taj dan nema objave, na sljedeći dan objave.

Članak 369.xi

Za potrebe ove posebne odredbe izuzima se stjecanje robe unutar Zajednice u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

Neovisno o članku 214. stavku 1., stjecanje robe unutar Zajednice iz prvog stavka ne dovodi do obveze registracije u skladu s tim člankom.

Za potrebe članka 16., 18. i 26., članka od 185. do 189. i članka 192., izuzeće iz prvog stavka smatra se ostvarivanjem punog prava na odbitak PDV-a koji bi bilo potrebno platiti kad se to izuzeće ne bi primjenjivalo.

Članak 369.xj

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može za svoje oporezive djelatnosti obuhvaćene ovom posebnom odredbom u prijavi PDV-a za ovu posebnu odredbu prijaviti odbitak PDV-a na temelju članka 168. ove Direktive u državi članici u koju ili iz koje se roba otprema ili prevozi. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ, dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu i usluge upotrijebljene za prijenose vlastite robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.

Ako se porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom mora registrirati u državi članici za djelatnosti koje nisu obuhvaćene ovom posebnom odredbom, u prijavi PDV-a koja se podnosi u skladu s člankom 250. on odbija PDV nastao u toj državi članici za robu ili usluge koje su mu isporučene u toj državi članici.

Članak 369.xk

1. Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom vodi evidenciju prijenosa vlastite robe obuhvaćenih ovom posebnom odredbom. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi porezna tijela država članica iz kojih i u koje se roba otprema ili prevozi mogla provjeriti ispravnost prijave PDV-a.

2. Evidencija iz stavka 1. na zahtjev se elektroničkim putem stavlja na raspolaganje državi članici iz koje i u koju se roba otprema ili prevozi te državi članici identifikacije.

Ta se evidencija čuva 10 godina počevši od 31. prosinca godine u kojoj je obavljen prijenos vlastite robe.”

Članak 3.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2029.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. u članku 243. briše se stavak 3.;
2. u članku 262. briše se stavak 2.

Članak 4.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2030.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

(1) u članku 42. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) osoba koja stječe robu ispunila je obveze utvrđene u glavi XI. poglavlju 6. odjeljku 1. koje se odnose na prijenos podataka o stjecanju robe unutar Zajednice.”;

(2) u članku 138. stavak 1.a zamjenjuje se sljedećim:

„1.a Izuzeće iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se ako dobavljač nije ispunio obvezu iz članaka 262. i 263. koja se odnosi na dostavljanje podataka o transakcijama unutar Zajednice ili ako preneseni podaci ne sadržavaju točne informacije o isporuci propisane člankom 264., osim ako dobavljač može valjano obrazložiti eventualne nedostatke na način prihvatljiv nadležnim tijelima.”;

2.a u članku 168. dodaje se sljedeći stavak:

„Ako transakcija podliježe obvezama izvješćivanja utvrđenima u članku 271.a stavku 1., države članice mogu, u skladu s uvjetima koje utvrde, predvidjeti da kupac ima pravo na odbitak ili povrat PDV-a koji je potrebno platiti ili koji je plaćen samo ako posjeduje elektronički račun izdan u skladu sa zahtjevima iz članka 218. stavka 3.”;

2.b članak 217. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 217.

Za potrebe ove Direktive ‚elektronički račun‘ znači račun koji sadržava informacije koje se zahtijevaju ovom Direktivom i koji je, barem s obzirom na podatke uključene u članke 262. i 271.b, izdan, proslijeđen i zaprimljen u strukturiranom elektroničkom formatu koji omogućuje njegovu automatsku i elektroničku obradu.”;

3. članak 218. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 218.

1. Elektronički računi, dokumenti ili poruke u papirnatom obliku ili u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi ispunjavaju uvjete utvrđene u ovom poglavlju kako bi bili prihvaćeni kao računi.

2. Za potrebe ove Direktive računi se izdaju u obliku elektroničkih računa. Međutim, za transakcije koje ne podliježu obvezama izvješćivanja utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6. države članice kao račune mogu prihvatiti dokumente ili poruke u papirnatom obliku ili u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi.

3. Elektronički računi usklađeni su s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća*. Države članice mogu dopustiti primjenu drugih normi za elektroničke račune koji se odnose na isporuke robe i usluga na njihovu državnom području, osim onih iz članka 262.

4. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da elektronički računi koje izdaju porezni obveznici:

- uključuju informacije koje se zahtijevaju ovom Direktivom,
- budu u skladu s potrebnim tehničkim normama o elektroničkom izdavanju računa iz stavka 3.

5. Države članice dopuštaju da porezni obveznik koji izdaje račun ili treća strana koja djeluje u njegovo ime i za njegov račun poštuju mjere utvrđene u stavku 4.

Države članice također mogu dopustiti upotrebu javnog portala, ako je dostupan.

*Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1.).”;

4. u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članaka 194., 195., 196. i 197. račun se izdaje najkasnije 10 dana od nastanka oporezivog događaja.

U slučaju uplate na račun prije nego što se obave isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članaka 194., 195., 196. i 197. račun se izdaje najkasnije 10 dana od primitka uplate na račun.”;

5. članak 223. mijenja se kako slijedi:

„Članak 223.

Države članice dopuštaju poreznim obveznicima da izdaju zbirne račune koji sadržavaju pojedinosti o više zasebnih isporuka robe ili usluga pod uvjetom da obveza obračuna PDV za isporuke navedene na zbirnom računu nastupi tijekom istog kalendarskog mjeseca.

Za isporuke robe i usluga iz članka 222. zbirni računi izdaju se najkasnije 10 dana od isteka kalendarskog mjeseca na koji se taj zbirni račun odnosi.

Države članice mogu isključiti mogućnost izdavanja zbirnih računa u određenim sektorima koji su podložni prijevarama. Države članice obavješćuju Odbor za PDV o isključenjima koja su provele.”;

6. članak 226. mijenja se kako slijedi:

- a) točka 11.a zamjenjuje se sljedećim:

„11.a ako je kupac odgovoran za plaćanje PDV-a, navod ‚Prijenos porezne obveze’ te, u slučaju isporuke robe za koju je primatelj odgovoran platiti porez na temelju članka 197., dodatan navod ‚trostrana transakcija’.”;

b) dodaju se sljedeće točke 16. i 17.:

- „16. u slučaju korektivnog računa iz članka 219., redni broj koji identificira ispravljeni račun, kako je navedeno u točki 2.;
17. brojevi bankovnog računa ili brojevi virtualnih računa dobavljača ili bilo koja druga identifikacijska oznaka kojom se nedvosmisleno identificiraju računi dobavljača, na koje primatelji računa mogu platiti taj račun.”;

6.a članak 232. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 232.

Izdavanje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik elektroničkog računa koji je u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU ne podliježe pristanku primatelja. Međutim, države članice mogu pristankom primatelja uvjetovati račune koji su u skladu s tom normom za transakcije koje ne podliježu obvezama izvješćivanja utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6. ako je ta država članica iskoristila mogućnost iz članka 218. stavka 2.

Izdavanje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik elektroničkog računa koji je u skladu s drugom normom ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi podliježe pristanku primatelja. Međutim, države članice koje su iskoristile mogućnost iz članka 218. stavka 3. mogu predvidjeti da elektronički računi koji su u skladu s drugim normama ne podliježu pristanku primatelja s poslovnim nastanom na njihovu državnom području.

Države članice koje su iskoristile mogućnost iz članka 221. stavka 1. mogu izdavanje elektroničkih računa ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi uvjetovati pristankom kupca.”;

6.b u članku 233. stavku 2. uvodni tekst mijenja se kako slijedi:

„Osim vrstom poslovnog nadzora opisanog u stavku 1., u nastavku se navode primjeri tehnologija kojima se jamči autentičnost podrijetla i cjelovitost sadržaja elektroničkog računa odnosno dokumenata ili poruka u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi.”;

6.c članak 235. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 235.

Države članice mogu utvrditi posebne uvjete za elektroničke račune odnosno dokumente ili poruke u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi izdane za robu ili usluge isporučene na njihovu državnom području iz zemlje s kojom ne postoje pravni instrumenti o uzajamnoj pomoći čije je područje primjene slično onome predviđenom Direktivom 2010/24/EU i Uredbom (EZ) br. 1798/2003.”;

6.d članak 236. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 236.

Ako se istom primatelju pošalje ili stavi na raspolaganje skup s više elektroničkih računa odnosno dokumenata ili poruka u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi, pojedinosti koje su zajedničke pojedinačnim računima mogu biti navedene samo jedanput ako su, za svaki račun, dostupne sve informacije.”;

7. u glavi XI. naslov poglavlja 6. zamjenjuje se sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje”;

8. u glavi XI. poglavlju 6. umeće se sljedeći naslov odjeljka 1.:

„Odjeljak 1.

**Zahtjevi za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga unutar
Zajednice među poreznim obveznicima”;**

9. članak 262. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 262.

1. Svaki porezni obveznik koji je identificiran za potrebe PDV-a podnosi podatke iz članka 264. koji se odnose na sljedeće:

- (a) isporuke i prijenos robe obavljene u skladu s člankom 138. stavkom 1. i člankom 138. stavkom 2. točkom (c);
- (b) stjecanja robe unutar Zajednice obavljena u skladu s člankom 20. i transakcije koje se tretiraju kao takve na temelju članka 21. ili članka 22.;
- (c) isporuke robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je primatelj odgovoran platiti porez na temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a te članaka 195., 196. i 197.; i
- (d) stjecanja robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je ta osoba odgovorna platiti porez a temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a te članaka 195., 196., 197. ili 204.

Države članice mogu predvidjeti da porezni obveznici identificirani za potrebe PDV-a ne podnose podatke iz članka 264. za transakcije iz prvog podstavka točaka (b) i (d). Države članice koje upotrijebe tu mogućnost o tome obavješćuju Komisiju, koja ostale države članice obavješćuje o sljedećem:

- (a) donošenju te mjere, prije njezina stupanja na snagu;
- (b) datumu na koji se ta mjera prestaje primjenjivati, prije tog datuma.

2. Informacije iz stavka 1. podnose se državi članici koja je poreznom obvezniku izdala identifikacijski broj za PDV primijenjen za transakciju na koju se informacije odnose.

3. Odstupajući od stavka 1. točaka (a) i (b), porezni obveznici registrirani na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5. ne podnose informacije o prijenosima vlastite robe ni o transakcijama koje se tretiraju kao stjecanja unutar Zajednice na temelju članka 21. ili 22. koje se odnose na istu robu.”;

10. članak 263. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 263.

1. Podatke iz članka 262. stavka 1. za svaku pojedinačnu transakciju prenose porezni obveznici koji imaju obvezu izdavanja računa koji se odnosi na transakcije iz članka 262. stavka 1. točaka (a) i (c) u trenutku u kojem je račun izdan ili je trebao biti izdan.

Ako račun izdaje stjecatelj robe ili primatelj usluga u ime poreznog obveznika koji ima obvezu izdavanja računa, podaci iz članka 262. stavka 1. prenose se za svaku pojedinačnu transakciju najkasnije pet dana nakon što je račun izdan ili je trebao biti izdan.

2. Podatke iz članka 262. stavka 1. za svaku pojedinačnu transakciju prenose porezni obveznici kojima se mora izdati račun koji se odnosi na transakcije iz članka 262. stavka 1. točaka (b) i (d), i to najkasnije pet dana od zaprimanja računa. Države članice mogu predvidjeti prijenos podataka o tim transakcijama ako osoba kojoj se račun mora izdati nije pravodobno primila taj račun.

3. Podatke iz stavaka 1. i 2. prenosi porezni obveznik ili treća strana u ime tog poreznog obveznika. Države članice stavljaju na raspolaganje elektroničko sredstvo za podnošenje tih podataka.

Države članice omogućuju prijenos tih podataka koji su u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća.

4. Zajednička elektronička poruka za dostavljanje podataka iz stavaka 1. i 2. utvrđuje se u skladu s postupkom iz članka 58. stavka 2. Uredbe (EU) br. 904/2010.”;

11. članak 264. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 264.

Podaci koji se prenose u skladu s člankom 263. obuhvaćaju sve navedeno u nastavku:

- (a) za isporuke robe obavljene u skladu s člankom 138. stavkom 1. i isporuke robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je primatelj odgovoran platiti porez na temelju članaka 194., 195., 196. i 197., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 11., 16., 17. i 11.a, ako je primjenjivo;
- (b) za prijenose obavljene u skladu s člankom 138. stavkom 2. točkom (c), informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8. 11. i 16.;

- (c) za stjecanja robe unutar Zajednice obavljena u skladu s člankom 20. i transakcije koje se tretiraju kao takve na temelju članka 22., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 11., 16. i 17.;
- (d) za transakcije koje se tretiraju kao stjecanja robe unutar Zajednice na temelju članka 21., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 11. i 16.;
- (e) za stjecanja robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je primatelj odgovoran platiti porez na temelju članaka 194., 195., 196., 197. ili 204., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 16., 17. i 15., ako je primjenjivo.”;

12. [izbrisano]

13. [izbrisano]

14. [izbrisano]

15. [izbrisano]

16. brišu se članci 265., 266., 267., 268., 269., 270. i 271.;
17. u glavi XI. poglavlju 6. umeće se sljedeći odjeljak 2.:

„Odjeljak 2.

Zahtjevi za digitalno izvješćivanje o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na državnom području jedne države članice

Članak 271.a

1. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici koji imaju poslovni nastan ili identificirani za potrebe PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima elektroničkim putem šalju podatke o isporukama robe i usluga, osim onih iz članka 262., koje su na njihovu državnom području izvršene njima samima ili drugim poreznim obveznicima.

2. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici koji imaju poslovni nastan ili su identificirani za potrebe PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima elektroničkim putem šalju podatke o isporukama robe i usluga, osim onih iz članka 262., koje su na njihovu državnom području izvršili sami sebi ili koje su njima izvršili drugi porezni obveznici.

Članak 271.b

1. Ako država članica zahtijeva slanje podataka na temelju članka 271.a stavka 1., porezni obveznik koji ima obvezu izdavanja računa, ili treća strana u ime tog poreznog obveznika, prenosi te podatke o svakoj pojedinačnoj transakciji u trenutku u kojem je račun izdan ili je trebao biti izdan.

Ako račun izdaje stjecatelj robe ili primatelj usluga u ime poreznog obveznika koji ima obvezu izdavanja računa, podaci iz članka 271.a stavka 1. prenose se za svaku pojedinačnu transakciju najkasnije pet dana nakon što je račun izdan ili je trebao biti izdan.

2. Ako država članica zahtijeva slanje podataka na temelju članka 271.a stavka 2., porezni obveznik kojem je izdan račun, ili treća strana u ime tog poreznog obveznika, prenosi te podatke o svakoj pojedinačnoj transakciji najkasnije pet dana od primitka računa. Države članice mogu predvidjeti prijenos podataka o tim transakcijama ako osoba kojoj se račun mora izdati nije pravodobno primila taj račun.

3. Države članice omogućuju prijenos podataka iz elektroničkih računa koji su u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU.

Države članice mogu omogućiti prijenos podataka iz elektroničkih računa koji primjenjuju formate podataka koji se razlikuju od onih iz europske norme o elektroničkom izdavanju računa i popisa sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU sve dok se tim drugim formatima podataka osigurava interoperabilnost s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa.

4. Države članice koje zahtijevaju prijenos podataka na temelju članka 271.a mogu ograničiti područje primjene tih obveza na određene kategorije poreznih obveznika ili određene vrste transakcija. Utvrđuju i podatke koje je potrebno prenijeti.

Članak 271.c

Komisija najkasnije do 31. ožujka 2033., na temelju informacija koje su dostavile države članice, podnosi Vijeću privremeno izvješće o evaluaciji funkcioniranja elektroničkog izdavanja računa iz poglavlja 3. te zahtjeva za digitalno izvješćivanje unutar EU-a i domaćih zahtjeva za digitalno izvješćivanje utvrđenih u ovom poglavlju. U tom izvješću Komisija:

- ocjenjuje učinke mjera na djelotvornost naplate PDV-a i smanjenje jaza PDV-a, na broj kontrola koje je provela porezna uprava te na smanjenje administrativnog opterećenja i na uštede troškova za porezne obveznike,
- ocjenjuje učinke mogućnosti ponuđene državama članicama u članku 262. stavku 1. drugom podstavku na prijave povezane s PDV-om u drugim državama članicama i na funkcioniranje središnjeg VIES-a,
- ocjenjuje tehničke probleme proizišle iz provedbe mjera, kao što su greške, kašnjenja i propusti povezani s prijenosom računa i podataka,
- analizira mjere i usluge koje su države članice uspostavile i stavile na raspolaganje poreznim obveznicima kako bi se smanjilo njihovo administrativno opterećenje,

- analizira moguća nova tehnološka dostignuća u području elektroničkog izdavanja računa i digitalnog izvješćivanja,
- u skladu s time ocjenjuje potrebu za dodatnim mjerama i, ako se to bude smatralo potrebnim, iznosi odgovarajući zakonodavni prijedlog takvih mjera.”;

18. članak 273. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 273.

Države članice mogu uvesti druge obveze koje smatraju potrebnima za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje, pod uvjetom da se pritom domaće transakcije i transakcije koje porezni obveznici obavljaju između država članica tretiraju jednako te da te obveze pri trgovanju između država članica ne dovedu do formalnosti povezanih s prelaskom granica.

Mogućnost iz prvog stavka ne može se upotrijebiti za uvođenje dodatnih obveza povezanih s izdavanjem računa povrh onih utvrđenih u poglavlju 3., kao ni za primjenu novih dodatnih općih obveza izvješćivanja na temelju transakcija za isporuke ili stjecanja robe i usluga između poreznih obveznika identificiranih za potrebe PDV-a unutar Uniji povrh onih propisanih u glavi XI. poglavlju 6. Neovisno o tome, države članice mogu zahtijevati od poreznih obveznika da pohranjuju podatke o svojim transakcijama za potrebe izvješćivanja o tim podacima kako je potrebno za pripremu prijave PDV-a ili za potrebe revizije. Države članice koje su 1. siječnja 2024. imale opću obvezu izvješćivanja na temelju transakcija za isporuke robe i usluga osim onih iz članka 262. mogu zadržati te obveze izvješćivanja dok ne uvedu sustav digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu o isporukama robe i usluga koji je u skladu sa zahtjevima utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6. odjeljku 2.

Države članice koje su 1. siječnja 2024. imale opću obvezu izvješćivanja na temelju transakcija za stjecanja robe i usluga osim onih iz članka 262. mogu zadržati te obveze izvješćivanja dok ne uvedu sustav digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu o stjecanjima robe i usluga koji je u skladu sa zahtjevima utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6. odjeljku 2.

Države članice mogu zadržati zahtjev da porezni obveznici pohranjuju podatke o svojim transakcijama za potrebe izvješćivanja o tim podacima kako je potrebno za pripremu prijave PDV-a ili za potrebe revizije.

Države članice mogu uvesti obveze izvješćivanja za transakcije koje nisu one obuhvaćene obvezama izvješćivanja utvrđenima u glavi XI. poglavlju 6.”.

Članak 5.

Prenošenje

0. Države članice mogu od [*SL: unijeti datum stupanja na snagu ove Direktive*] primjenjivati zakone i druge propise u pogledu članka 0. stavaka 1. i 2. ove Direktive. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Kada države članice donose te propise, oni sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

1. Države članice do 31. prosinca 2026. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 1. ove Direktive. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Primjenjuju te propise od 1. siječnja 2027.

Kada države članice donose te propise, oni sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice do 30. lipnja 2028. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 2. ove Direktive.

Primjenjuju te propise od 1. srpnja 2028.

Odstupajući od drugog podstavka, države članice primjenjuju propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 2. točkom 3. ove Direktive najranije od 1. srpnja 2028., a najkasnije od 1. siječnja 2030.

Kada države članice donose te propise, oni sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

3. Države članice do 30. lipnja 2029. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 3. ove Direktive.

Primjenjuju te propise od 1. srpnja 2029.

Kada države članice donose te propise, oni sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

4. Države članice do 30. lipnja 2030. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 4. ove Direktive.

Primjenjuju te propise od 1. srpnja 2030.

Međutim, države članice koje 1. siječnja 2024. imaju domaću obvezu digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija ili kojima je na temelju članka 395. prije 1. siječnja 2024. izdano odobrenje kojim im je omogućena uspostava takve obveze, ili, ako takvo odobrenje nije potrebno, koje su prije 1. siječnja 2024. donijele nacionalno zakonodavstvo kojim se predviđa uvođenje takve domaće obveze digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija, primjenjuju odredbe iz članka 4. stavka 3. u vezi s člankom 218. i članka 4. stavka 17. u vezi s člancima 271.a i 271.b do siječnja 2035. kad su posrijedi domaće elektroničko izdavanje računa i izvješćivanje. Ako se u ocjeni iz članka 271.c otkriju nedostaci, Komisija procjenjuje potrebu za daljnjim mjerama i, prema potrebi, podnosi odgovarajući prijedlog s ciljem odgode tog roka dok se navedeni nedostaci ne uklone.

Kada države članice donose te propise, oni sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

5. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 6.

Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 7.

Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu

Za Vijeće

Predsjednik/Predsjednica
